Aminah-Brânduşa Tănasă

Kyoko

Aminah-Brânduşa Tănasă, s-a născut pe 11 martie 1991, în Fălticeni, fiind jumătate arăboaică. A terminat liceul în cadrul **Colegiului Naţional Nicu Gane**, în 2010. Momentan este studentă la **Universitatea Ştefan cel Mare**, specializarea **Relaţii Internaţionale şi Studii Europene**. A participat la mai multe concursuri de eseistică, proză, teatru şi chiar oratorie. A fost redactor-şef adjunct la revista Colegiului Naţional **Nicu Gane**.

Kyoko

Slujnica se grăbea să ajungă cu tava în camera stăpânei sale. Era demult trecut de miezul nopţii. Când în sfârşit ajunse la căpătâiul reginei văzu că aceasta se cufundase într-un somn adânc, liniştit. Chipul alb al femeii contrasta cu părul de un negru strălucitor şi cu veşmintele de aceeaşi culoare. Despre frumuseţea ei se auzise peste mări şi ţări. Însă nu era fiinţă omenească din regat care să nu cunoască cruzimea acestei regine. Executa pe loc pe cei care nu i se supuneau şi pe cei care îi dădeau sfaturi proaste. Dizolvase Consiliul Lorzilor imediat ce devenise regină şi puse bazele celei mai puternice armate din acel colţ de lume. Se comporta într-adevăr ca un tiran, dar nu luase nicio hotărâre nedreaptă vreodată. În faţa ei toţi erau egali şi primeau aceeaşi pedeapsă dacă greşeau. Îşi subordonase cei mai inteligenţi oameni din regat, dar nu le dăduse niciodată putere. Verifica constant averile nobililor şi situaţia poporului. Dormind însă, părea atât de inofensivă, chiar neajutorată.

„Mi-ar fi atât de uşor să o omor. Cu pumnalul desigur. I-aş tăia beregata şi nimeni nu ar auzi nimic. Sunt sigură că nu m-a văzut nimeni intrând aici. Datoria mea este să o omor pe regina Kyoko şi astfel clanul meu să vină la putere. Odată semnalul dat, cei care îi sunt credincioşi reginei vor fi ucişi şi astfel am pune capăt dictaturii acestei femei cumplite!” gândi slujnica. Era o fată de abia şaptesprezece ani, bine făcută şi puternică. Făcea parte din clanul Onyshi, ultima familie în viaţă din rândul fostului rege. La moartea lui, toţi cei zece membri ai

familiei juraseră că o vor ucide pe Kyoko şi vor prelua puterea, învinuind-o pe ea de asasinarea regelui. Adevărul era că până în acel moment, al morţii regelui, Kyoko nici nu se gândise să devină regină. Pe atunci era comandantul suprem al armatei şi cea mai de seamă femeie-samurai din regat. Necăsătorită, deoarece nu se lăsase niciodată condusă de vreun bărbat, nici măcar de stăpânul legiuit, care ar fi putut să o ucida fără să aibă de dat socoteală, dar care avusese o viziune că acea femeie va ajunge regină, făcea parte din clanul Mitanawa, o familie veche de sute de ani, formată din cei mai buni samurai cunoscuţi vreodată. Fata scoase un pumnal din obi şi se pregăti să îl înfigă în beregata reginei. Nu tremura deloc şi cu o precizie uimitoare se repezi la gâtul femeii. La nici câţiva centimetri de acesta, Kyoko îi prinse mâna slujnicei. O strânse cu putere. Fata, de durere, scăpă pumnalul pe marginea patului.

— Crezi că aş dormi eu atât de liniştită dacă n-aş şti cine îmi vrea moartea? Şi îi zâmbi sfidătoare.

Se ridică din pat, neslăbind-o din strânsoare pe fată. Veşmântul negru foşni în timp ce regina o privea fioros pe tânără. Aceasta din urmă o privea cu îndrăzneală, în ochi citindu-i-se ura nemărginită. Dar cum de se trezise regina tocmai în acelmoment? Simţise? Ştiuse de dinainte? Toate întrebările erau în zadar. Slujnica ştia că va pieri în curând.

— O ultimă dorinţă înainte să mori? o întrebă regina, punând mâna pe sabia sa Ayga.

— Vei plăti în cele din urmă pentru toate crimele tale! îi spuse

fata fără teamă.

— Poate, dar nu de mâna unui muritor…

Într-o fracţiune de secundă, tăişul sabiei pătrunse în trupul slujnicei. Muri repede.

— Nu aveţi cum să mă ucideţi… Eu n-am să mor decât atunci când mă va răpune vreun demon… Asta e karma mea. A ta, Yuki, a fost să mori de mâna mea. Păcat că ai fost atât de inteligentă şi nu ai vrut să mi te supui. Oare când o să înţelegeţi că nu eu l-am ucis pe fostul rege? L-a ucis chiar unul dintre voi, pe care îl ţineţi acum la mare cinste şi nu ştiţi că abia aşteaptă să scape de voi toţi şi să pună bazele unei noi dinastii… Dar asta o veţi afla singuri, căci eu n-am de gând să mă implic. Nici dacă v-ar spune cineva, nu aţi crede.

Privi la trupul inert de jos şi pufni într-un râs sinistru…

* * *

Doi bărbaţi se mişcau cu repeziciune prin pădure. Foarte atenţi la orice zgomot, ştiau că se apropie tot mai mult de ascunzătoarea acelor fiinţe blestemate. Dacă aveau să reuşească îşi asigurau existenţa pe toată viaţa. Dar dacă nu… atunci nimeni nu îi mai putea salva.

— Fii atent să nu te zărească. Nu te repezi sub nicio formă… Ai înţeles?

— Bine, bine… Hai odată!

În adâncul pădurii găsiră o grotă. Intrară prevăzători, dar nici nu făcură câţiva paşi că doi şerpi uriaşi se încolăciră în jurul lor şi începură să îi strângă foarte tare.

— Dar ce avem noi aici… Doi muritori… Să vedem dacă sunt

măcar frumoşi…

De cei doi şerpi se apropiară trei femei deosebit de frumoase, cuprinse de curiozitate să vadă ce muritori le-au mai călcat pragul.

— Vai, dar ce chipeşi sunt. Şi gemeni pe deasupra. Aşa nu o să ne certăm deloc de la ei, nu-i aşa, surioarelor? zise una dintre ele râzând cu subînţeles către celelalte.

Începură să râdă zgomotos. Cele trei femei nu erau nici pe departe oameni, ci kami ai pădurii, unii extrem de răutăcioşi care se delectau chinuindu-i pe curioşii care se încumetau să intre în grota lor. Uneori ieşeau chiar ele şi îi ademeneau pe oameni cu frumuseţea lor. În grotă însă ajungeau să fie transformaţi în diferite creaturi ale pădurii fără şanse de a redeveni oameni vreodată. Leacuri existau, bineînţeles, dar numai de ele ştiute şi nici nu se sinchiseau de suferinţa celor transformaţi.

— Voi doi sunteţi chiar arătoşi… Ar fi păcat să deveniţi animale… Chiar şi mie mi-ar părea rău… Ce-ar fi dacă v-am transforma… în nişte kami? zise una dintre ele zâmbind maliţios.

— Surioară, asta ar fi o idee minunată…

— Auzi, cotoroanţă, dă-ne drumul mai repede ca să mai rămâneţi cu capetele pe umeri! glăsui Yemon, unul dintre gemeni.

— Mmm, are tupeu muritorul… O să fii un kami adevărat, plin de răutate aşa ca noi… Şerpilor, trântiţi-i de pământ!

Şerpii se supuseră şi îi azvârliră pe gemeni la pământ. Lovitura fu puternică astfel că cei doi abia se mai mişcau.

— Doi kami atât de frumoşi… Cel care a vorbit are să fie

cumplit… şi se porniră toate pe râs.

Apoi se prinseră de mâini şi rostiră o incantaţie scurtă. Bărbaţii fură învăluiţi într-un praf luminos, dar nu se schimbă nimic la ei.

— E numai vina ta… îi şopti Yemon fratelui său.

În curând praful dispăru şi gemenii se treziră la marginea pădurii. Nimic nu se schimbase la chipul şi trupul lor, dar se simţeau extrem de slăbiţi. Îşi revenira un pic şi se priviră drept în ochi.

— Acum că nu mai sunt om, nu mai am de ce să mă abţin de la nimic. Ştii că e numai vina ta, nu? Acum soţia ta va fi a mea şi voi face tot ce îmi doresc. Asta e răzbunarea mea că mi-ai furat-o pe Chiyo.

Celălalt, Seshomaru, nu zise nimic. Ce mai era de zis? Ştia că va trebui să se lupte neîncetat cu fratele său. Iar ca să supravieţuiască trebuia să se hrănească cu suflete umane…

* * *

Kyoko stătea pe tronul său în faţa poporului. În acea zi dădea sentinţa celor zece trădători care complotaseră să preia puterea. Nu se atinsese de cei din clanul Onyshi, dar prinsese alţii care încercaseră acelaşi lucru. Nu se sinchisea de familia fostului rege aşa că nu avea de ce să îi ucidă. Odată eliminaţi sau îndepărtaţi toţi duşmanii se putea apuca de îmbunătăţirea statului. Voia să construiască câteva temple, să mai dea pământuri la oameni şi să mai pună la punct unele legi. Nu-i făcea plăcere că trebuie să apeleze la tiranie pentru a-şi ţine în frâu supuşii, dar altă cale nu era.

— Luminăţia Ta! Ceva groaznic s-a întâmplat! strigă un soldat apropiindu-se de tron.

— Ce e? De ce eşti atât de înspăimântat? îi răspunse Kyoko nervoasă.

— Luminăţia Ta, un kami a ucis un sat întreg la sud de Hontera. Trecând pe acolo, am găsit numai cadavre, dar oamenii nu erau deloc răniţi. Cred că… le-a absorbit sufletele! zise soldatul vădit îngrozit.

— De ce nu am fost anunţată mai devreme? În fiecare sat sunt ofiţeri care trebuie să-mi dea de veste ce se întâmplă. De ce nu a venit unul la mine înainte să se întâmple nenorocirea asta?!!

Kyoko realiza că acel kami nu se va opri curând odată ce a început să atace satele. Kami-pelerini distrug orice le iese în cale şi nu se opresc niciodată. Ei trebuie ucişi!

— Pregătiţi armata! Trebuie să ne aşteptăm la ce e mai rău! Spuneţi-le preoţilor să aducă ofrande zeilor! ACUM!

Toată lumea începu să se foiască care încotro. Cerul se înnorase subit. Vântul le zburlea oamenilor părul şi îi făcea să se grăbească. Regina însăşi fugea spre locul de antrenament al armatei.

— Ascultaţi-mă cu atenţie! Satul acela nu înseamnă nimic pe lângă ce urmează. Ştiţi ce fac kami-pelerini. Trebuie să-i stăm împotrivă şi să-l ucidem!

— Dar, Luminăţia Ta, noi, oamenii suntem neputincioşi în faţa acestor kami. Cum am putea noi să-l ucidem? întrebă un soldat ştiind prea bine că ar putea rămâne fără cap.

— Am să găsesc o soluţie. Acum pregătiţi-vă de luptă!

Armata scandă numele reginei şi se urni din loc. Kyoko porni spre apartamentele sale. Trebuia să pună la punct modul de atac.

Yemon se plimba plin de sine prin satul cuprins de flăcări. Rânjea satisfăcut că mai distruse un sat. În el nu mai rămăsese niciun pic de umanitate, iar unicul său scop era să distrugă întregul ţinut, să absoarbă toate sufletele din

Karmena şi să o ucidă pe regină.

După ce o ucise pe cumnata sa şi îl rănise grav pe fratele său, plecă să-şi împlinească răzbunarea. Nimic nu rămânea în viaţă în calea lui. Şi toată răutatea asta a lui îi făcea o nesfârşită plăcere.

În urma lui, Shesomaru îşi jelea soţia şi karma. De ce îl convinsese pe Yemon să meargă în pădure după comorile acelor kami? De ce nu se dusese singur? Acum cine îl va mai opri pe Yemon să nu ucidă tot ce îi iese în cale? El nu se simţea în stare să absoarbă suflete umane nici măcar pentru a supravieţui…

Cel mai bine să se stingă aşa, înfometat şi să nu facă rău niciunui om decât să fie ca Yemon…

Dacă ar fi atât de uşor! Însă Seshomaru ştia că nu se poate şi începu să colinde prin sate, dar oamenii îl ocoleau şi îl blestemau crezând că e un kami rău. Bieţii oameni auziseră de ce se întâmplase în alte sate şi nu ştiau că e fratele geamăn al celuilalt. Iar el era atât de slăbit. În cele din urmă se hotărî să îşi facă o locuinţă umilă la marginea unei păduri, departe de ochii lumii.

În timp ce Yemon făcea prăpăd, regina nu stătea cu mâinile în sân şi căută să îl elimine. Trimisese soldaţi în tot ţinutul şi spera să îl slăbească pe kami. Dar nu reuşise decât să piardă inutil vieţi omeneşti. Yemon nu făcea decât să le absoarbă sufletele şi să devină tot mai

puternic.

De acum lupta era iminentă…

* ***

Kyoko ştia care este singura soluţie. Sabia sa, Ayga. Numai ea ştia că sabia era făurită dintr-o gheară de zeu cu care putea să ucidă chiar şi un kami. Numai că ea, ca muritor nu putea să ucidă niciun kami, doar kami între ei se puteau elimina. Dar Kyoko nu aflase încă acest lucru. Ea miza pe faptul că Ayga ucidea kami.

„Se pare ca acest kami le-a ascultat rugăminţile duşmanilor mei şi se grăbeşte să le îndeplinească dorinţa, dar ei nu ştiu că eu am jurat să nu mă las ucisă nu găsesc moştenitorul potrivit pentru acest regat măreţ. Până atunci nimic şi nimeni nu mă va răpune!” Regina se plimba agitată prin cameră şi se gândea la o soluţie să-l elimine pe acel kami îngrozitor.

Satele şi oraşele cădeau unele după altele, neputincioase în faţa unui demon din ce în ce mai puternic şi mai violent. Yemon devenea cu fiecare suflet absorbit mai dornic să o ucidă pe regină. Nutrise mereu o ură nemărginită pentru ea şi acum îi voia sufletul cu orice preţ!

Demonul ajunse repede în capitală şi se pregătea să pătrundă în palat. Odată ucis conducătorul, regatul avea să fie distrus, îngenuncheat la picioarele lui.

Îl întâmpinară un grup de soldaţi, dar sfârşiră repede ucişi de ghearele sale ascuţite. Deja simţea miasma reginei, mirosul sufletului ei neînfricat, gustul sângelui ei înfierbântat…

— Ce vrei tu de la poporul meu? De ce îmi ucizi supuşii? Crezi că

vei scăpa nepedepsit? tună regina Kyoko.

— Vreau să șterg de pe fața pământului acest regat. Vreau ca tu să mori.

Chipul reginei nu schiță nimic. Rămase la fel de dură în fața amenințărilor.

— Tu vei sfârși cel ucis, iar lumea va uita că ai existat vreodată!

Pregătită de luptă, își scoase sabia din teacă și se gândi să îl atace, dar se răzgândi. Această secundă de încordare ar fi fost fatală pentru regină dacă sabia nu ar fi ajutat-o. Când Yemon se pregătea să sară asupra lui Kyoko, Ayga s-a pus pavăză înaintea sa. Dar, cum Kyoko era muritoare, sabia singură nu putea să-l învingă pe Yemon.

— Vrăjitoare nebună! Crezi că ai șanse împotriva mea? Yemon se năpusti cu toată furia asupra ei și începu să-i soarbă sufletul cu nesaț. În zadar se lupta Kyoko împotriva vârtejului, sufletul îi părăsea trupul dârz.

Supușii ei știau că nu puteau face nimic s-o salveze pe regină. Au rămas pironiți locului de frică, neputând să-și miște picioarele și fiind conștienți că oriunde s-ar ascunde acel kami i-ar găsi. Când Yemon termină cu regina, se întoarse către oameni:

— Acum eu sunt noul vostru rege! Mie să-mi dați ascultare și nimănui altcuiva! Să mă slujiți cu credință și să fiți gata să dați ofrande pentru mine. Dacă nu, știți foarte bine ce se poate întâmpla! spuse Yemon și începu să râdă diavolesc. Atunci parcă s-au deschis porțile iadului și i s-a dat drumul celui mai înverșunat diavol să vină pe Pământ să pârjolească tot.

Toţi oamenii au îngenuncheat în faţa lui. Dacă cineva nu voia să se supună Yemon termina repede cu el. Ajunse la porţile palatului şi suflă foc peste el. Se uita cum ardea.

— Un conducător ca mine nu poate sta într-un palat spurcat de o muritoare. Dacă mâine la amiază nu voi vedea în locul acesta un palat nou, voi şti cum să vă pedepsesc. Tuturor părinţilor le voi omorî copiii, tuturor soţilor, soţiile. Iar pe cei rămaşi îi voi lăsa să trăiască chinuiţi de această suferinţă cruntă.

Toţi oamenii au început să fugă care-încotro ca furnicile. De acum totul se sfârşise, iadul se dezlănţuise asupra lor…

* * *

În acest timp, Seshomaru stătea în coliba lui şi îşi plângea viaţa. Mai ieşea câteodată prin împrejurimi să afle ce se mai petrece în satele vecine. Aşa află de ce grozăvii se apucase fratele său şi simţi cum pământul îi fuge de sub picioare. O durere imensă îi străpunse inima în momentul în care Kyoko murise şi acum ştia că trebuie să-l oprească pe Yemon cu orice preţ, el era singurul capabil, singura forţa care se putea compara cu acel demon întunecat. Dar era atât de slăbit, atât de nepregătit…

„Ştiu ce am de făcut. Nu va fi uşor, dar trebuie să încerc orice pentru a-l opri pe fratele meu”. gândi Seshomaru şi se porni spre pădurea unde totul a început.

Cu greu ajunse la grota vrăjitoarelor care-l blestemaseră şi începu să urle, cerându-le să iasă afară.

— Cine e atât de dornic să moară de ne strigă numele? spuse

una dintre vrăjitoare.

Ieşiră toate afară.

— E unul dintre gemeni, cred că celălalt, cel bun… dacă există kami buni. Şi se porniră toate pe râs.

— Vă rog să mă ajutaţi să-l înving pe fratele meu, să-l ucid pentru că e pornit să distrugă totul în calea lui, vrea să domnească peste tot regatul. Trebuie să-l opresc, dar nu ştiu cum, am nevoie de o putere pentru a mă putea confrunta cu el în luptă. Vă rog, daţi-mi acea putere.

— Cine a mai pomenit ca un kami să vrea să facă fapte bune? Ce te-a făcut să crezi că te vom ajuta?

— Mă veţi ajuta pentru că Yemon are de gând să-şi mărească puterile sorbind esenţa kamilor din regat, inclusiv a voastră, ştiind că sunteţi destul de puternice.

— Se pare că nu-i ajunge că l-am eliberat de chinul de a fi om, vrea şi să ne elimine. Dacă e adevărat ce spui şi chiar dacă nu e vrem să vedem o luptă sângerosă între voi doi şi de aceea îţi vom dărui o putere pe care, spre binele tău, sper că vei şti să o foloseşti! zise vrăjitoarea înfuriată.

Rosti o incantaţie şi suflă cu un praf asupra lui Sheshomaru. Acesta simţi cum începe să plutească şi să capete forţă. Deodată îşi dori să o ia la goană şi fugind văzu că atinge o viteză uimitoare.

— Să te lupţi pe măsura puterilor pe care le ai! auzi o voce undeva în spate.

Alerga cu o viteză uriaşă şi tot trupul lui tânjea după suflete

umane. Trebuia să se hrănească cât mai curând, altfel sfârşea de foame.

Curând trecu printr-un sat unde văzu un bărbat care voia să siluiască o fată. Frumuseţea fetei era răpitoare. Părul strălucitor de îţi lua ochii şi negru ca abanosul îi încadra ovalul feţei pe care se afişau un ten lăptos, o pereche de ochi negri şi buzele mari şi roşii. De cum o văzu Seshomaru ştiu ce trebuia să facă. Se apropie de bărbat şi începu să-i bea sufletul cu sete. Fata ce fusese salvată rămase pironită locului şi nu ştia ce să facă: să lupte sau să ceară îndurare de la acel kami.

— Nu te teme, fată frumoasă! Nu vreau să îţi fac niciun rău. Am vrut doar să te scap din mâinile acelui om fără scrupule. Cum te cheamă?

— Maiko, stăpâne!

— Nu-mi spune stăpâne. E un nume foarte frumos care ţi se potriveşte de minune. Te voi lăsa acum.

— Domo, stăpâne! Mulţumesc!

Seshomaru îşi reluă drumul dându-şi seama cum poate supravieţui. Avea cu ce se hrăni, doar erau atâţia oameni răi pe care îi putea ucide şi nimeni nu ar fi plâns după ei.

Castelul era aproape, Yemon era aproape… atât de aproape…

* * *

Sheshomaru păşi pe un pământ încă pârjolind şi nu văzu decât trupuri inerte peste tot în jurul său. Fratele său făcuse prăpăd şi era mereu flămând de noi suflete, ar fi ucis şi ultima fiinţă de pe pământ. Lupta avea să fie acerbă şi numai unul avea să rămână în viaţă.

Sheshomaru era distrus de faptul că el va fi cel care îşi va ucide propriul frate, dar în acest caz nu era cale de mijloc. Yemon nu mai era demult om…

Păşi în castel şi zări trupul reginei. Într-o secundă era lângă ea. Cu ochii deschişi, cu trupul rece, părea de sticlă, părea încă vie. Se îndrăgosti pe loc de ea.

Şi începu să sufle peste Kyoko, la început foarte încet, apoi din ce în ce mai tare pană ce a ajuns să fie o furtună ce ridica tot praful din jur într-un nor şi pe Kyoko în mijlocul lui. Deodată se opri, iar regina căzu la pământ şi stătu nemişcată timp de câteva momente ce i se părură lui Seshomaru o veşnicie. Într-un final, Kyoko deschise ochii şi se ridică în picioare. Se uită în jur şi-l văzu pe Yemon în locul lui Seshomaru.

— Tu! ochii îi sclipiră de ură.

— Liniştește-te… nu sunt Yemon. Eu sunt Seshomaru, fratele lui geamăn. Trei femei vrăjitoare ne-au preschimbat în kami. Din păcate fratele meu a luat-o pe un drum al pierzaniei. Trebuie să mă ajuţi să îl opresc, dacă vrei să mai găseşti fiinţă vie pe acest pământ. Dacă nu, el îi va ucide pe toţi atunci când nu va mai avea nevoie de ei. Crede-mă…

— Ticălosule! Îţi arde de glume cu mine!

— Ascultă-mă… trebuie să crezice îţi spun. Şi să te gândeşti că dacă ţi-aş vrea răul aş putea să te omor în clipa asta. Şi nici nu te-aş fi preschimbat într-un kami.

— Eu… kami?

Dar Seshomaru nu mai avu timp să răspundă pentru că în

spatele său apăru Yemon care se năpusti asupra lui.

— Ţi-am lipsit?

— Tu trebuia să mori, vrăjitoare nebună! Frate, chiar îţi închipui că mă puteţi învinge?

— Yemon, ţi-a sosit clipa morţii!

Kyoko îşi chemă sabia. Aceasta veni şi se aşeză la picioarele ei. O luă în mâini şi se năpusti asupra lui Yemon. El se feri abil şi reuşi să se strecoare în spatele ei. Luă o sabie de jos, neştiind că acea sabie era doar un pui pe lângă Ayga. Începură să se lupte pe viaţă şi pe moarte.

După o vreme erau amândoi la pământ. Datorită sufletelor oamenilor pe care le-a absorbit, Yemon era mult mai puternic decât Kyoko, se ridică şi veni asupra sa cu o viteză ameţitoare. Ceea ce nu ştia nici Yemon şi nici Kyoko era faptul că, odată ce un alt kami te-a transformat acesta poate să-ţi dea sau nu toată puterea lui. Aşa se face că, întorcându-se cu faţa în sus, Kyoko îl spintecă pe Yemon…

* * *

— Nuuu! ţipă Yemon… aşa ceva nu este posibil… cum se poate? şopti el şi se evaporă într-un nor de cenuşă.

— S-a terminat… l-am ucis… Ayga…

Se întoarse şi se uită la Seshomaru cum stătea întins şi fără suflare.

— De ce simt o atracţie atât de puternică faţă de el? Poartă chipul diavolului tocmai ucis, dar… simt ceva, ceva ce nu credeam că voi simţi vreodată… e… e… afecţiune… Şi nu înţeleg…

Se apropie de Sheshomaru. Părea adormit.

— Sheshomaru, mulţumesc. Îl sărută şi se îndepărtă tristă.

În urma ei, demonul se ridică şi începu să o urmeze.

— Suntem făcuţi unul pentru celălalt, nu trebuie să negi asta. E… parte din noi, e deja prea târziu… Sunt al tău, eşti a mea… Vorbi stins bărbatul.

Regina se opri din mers. Zâmbi…

— Nu ştiam că aşa e iubirea… Eu nu credeam că pot iubi. Dar tu… tu însemni ceva pentru mine… De ce tocmai tu?! şi izbucni în plâns.

Sheshomaru o ajunse de acum din urmă. Se propti în faţa ei şi îi luă faţa în palme.

— Priveşte în ochii mei şi spune ce vezi… Vezi cât de mult te iubesc deja?

Ea îşi ridică privirea către ochii lui de un negru intens, dar atât de calzi şi plini de dragoste pentru ea.

— Asta e karma mea, karma noastră? De ce aşa?

— Întrebările nu-şi au rostul, destinul nu ne va răspunde niciodată… Te iubesc, regina mea…

Şi o sărută îndelung…